

Το «Βυζαντινόν» κοινόν

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΤΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Β Η ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΝΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ- ΤΟ «ΒΥΖΑΝΤΙΟ».

Το «Βυζαντινόν» κοινόν.

«Η Εκκλησία και η πολιτεία στο «Βυζάντιο» δεν αποτελούν κυνικές και μακιαβελικές δυνάμεις, συμμαχώντας/πολεμώντας η μία με την άλλη, αλλά ψηφίδες της μίας Εικόνας του Κοινού, το οποίο και κυβερνά. Ο Άγιος και Μέγας Φώτιος διδάσκει τον ηγεμόνα των Βουλγάρων Μιχαήλ, ότι **“όσο κάποιος προέχει στην εξουσία, άλλο τόσο χρωστάει να πρωτεύει στην αρετή”**⁹⁶. Δεν λέει κάτι πρωτότυπο, αλλά μόνον προσπαθεί να μεταδώσει στους Βούλγαρους την ουσία της βυζαντινής πολιτείας»⁹⁷. Η ουσία της είναι ο Χριστός και η προσπάθεια βίωσης του Ευαγγελίου κατά τα πρότυπα των πρώτων χριστιανών και των μοναχών που διέσωσαν τον τρόπο ζωής της πρωτοχριστιανικής Ενορίας. «Μόνον έτσι εξηγείται το πως συνέβη (συγκροτήθηκε και πραγματώθηκε) στο ‘Βυζάντιο’, κοινωνία ενωμένη, ζωντανή πίστη και γνήσια ευσέβεια, δικαιοσύνη και φιλανθρωπία, αγάπη για τα γράμματα»⁹⁸.

Αυτό διερμηνεύει και το φαινόμενο κατά το οποίο όλοι οι Άγιοι όπως ο Άγιος Αθανάσιος, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, ο

Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης και τόσοι άλλοι δεν δίστασαν να αντιταχθούν στους κοσμικούς άρχοντες όταν περιφρονείτο το θέλημα του Θεού, η αγάπη προς τον Θεό και προς τον συνάνθρωπο. Το Κοινό, έχουν και τιμούν, όλοι, ακόμη και οι Αυτοκράτορες. Ακόμη και όταν ζητούν να το παρακάμψουν, αυτό ηγείται, και στην πράξη του φανερώνει πως η Εκκλησία “είναι καθολική σε όλα τα μέρη της: **κάθε μέλος της, όχι μόνον ο κληρικός αλλά και κάθε λαϊκός, καλείται να ομολογεί και να υπερασπίζεται την αλήθεια της παραδόσεως και να αντιτάσσεται ακόμη και στους ίδιους τους επισκόπους, αν πέφτουν σε αίρεση**”⁹⁹. Όλοι ήταν συνυπεύθυνοι για το κοινό καλό και την πρόοδο της Ενορίας-κοινότητας-Εκκλησίας.

Χωρίς το «βυζαντινό» Κοινό, η ζωή μας στην Τουρκοκρατία δεν θα μπορούσε σε καμμία περίπτωση να είναι όπως ήταν.

Απόσπασμα από το βιβλίο:«Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

96 Μεγ. Φωτίου, Προς Μιχαήλ τον άρχοντα Βουλγαρίας..., εν. κθ', λ, με', μη', PG 102.664-5, 672-3. Και συνεχίζει ο Άγιος Πατριάρχης: «Η προσευχή μας ενώνει με τον Θεό και μας κάνει οικείους Του, είναι μια ένθεη συναναστροφή και νοερή συνουσία με Αυτόν που είναι πιο όμορφος και πιο πολύτιμος απ' ο,τιδήποτε και από τον Οποίον πηγάζει κάθε στερεότητα και συνοχή, κάθε πρόνοια και χορηγία των αγαθών, κάθε τελειότητα και κάθαρση των παθών... Συ λοιπόν όσο ζεις να προσεύχεσαι με τις δικές σου προσευχές μόνος σου στον Θεό και να προσεύχεσαι επίσης, μαζί με τον λαό σου φανερά· γιατί και με τα δύο αυτά λατρεύουμε τον Θεό, όταν γίνονται με τρόπο που αρέσει στον Θεό. Και όσο το πρώτο πλεονεκτεί σε καθαρότητα του νου, τόσο το δεύτερο υπηρετεί και προσκαλεί όσους σε βλέπουν να προσεύχονται και οι ίδιοι... Να άρχεις χωρίς να εμπιστεύεσαι την ισχύ της τυραννίας, αλλά την εύνοια του λαού σου· γιατί η εύνοια είναι στήριγμα της αρχής μεγαλύτερο και ασφαλέστερο από τον φόβο. Αυτό το κατορθώνει η απόκτηση των αρετών και οι κόποι και οι φροντίδες για τον λαό. Έτσι ο ίδιος θα ζήσεις πράγματι βασιλικά και ευχάριστα και, έχοντας κρατήσει για τον λαό σου την πολιτεία ελεύθερη από τις επιβουλές και από τις υπέρμετρες συμφορές, θα αφήσεις για πάντα ζωντανή στην μνήμη τους την τιμή σου... Μερικοί έχουν πει πως αρετή του ηγεμόνα είναι να κάνει μια πόλη από μικρή μεγάλη, αλλά εγώ θα έλεγα πως μάλλον είναι αρετή του να την κάνει από φαύλη σπουδαία».

97 Γ. Βαλσάμη, *Ο Νέος Ελληνισμός και η Δύση*, http://www.ellopos.net/gr/byzantium.asp#_ftnref60.

980.π.

99 Λόσκυ, *Η μυστική θεολογία της Ανατολικής Εκκλησίας*, μτφρ. Στέλλα Πλευράκη, *Θεσ/νίκη* 1991(5), σ. 13, στο: Γ. Βαλσάμη, *Ο Νέος Ελληνισμός και η Δύση*, http://www.ellopos.net/gr/byzantium.asp#_ftnref60.

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=16537>